

Nr 340.

Av herr **Lindqvist** i Kosta, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 92, med förslag till förordning om särskilda avdrag vid 1917 års taxering till beviljning för inkomst samt till inkomst- och förmögenhetsskatt.

I proposition nr 92 föreslår Kungl. Maj:t riksdagen förordning om särskilda avdrag vid 1917 års taxering till beviljning för inkomst samt till inkomst- och förmögenhetsskatt. Detta förslag till förordning stöder sig dels på fjolårets, dels på ett av kammarrätten utarbetat och till Kungl. Maj:t avgivet förslag. Det avviker dock i viss mån från båda dessa, ifråga om det förra — fjolårets — till det bättre, men till det senare — kammarrättens — till det sämre. — Sålunda har kammarrätten föreslagit att avdragen skulle bli obligatoriska och som stöd för denna sin ståndpunkt anfört bl. a.: »Enligt förordningen av den 24 mars 1916 är rätten till avdrag allenast villkorlig och beroende av beskattningsnämndens fria skön. Nämnden har att pröva behovet i varje särskilt fall, och några som helst grunder för denna dess prövning äro icke givna. Upplysningar saknas visserligen, huru årets beskattningsnämnder, i första hand taxeringsnämnderna, förfarit vid förordningens tillämpning, men det är tydligt, att en fullt jämn och rättvis prövning knappast varit möjlig ens inom samma taxeringsdistrikt. Att inom en så vid ram, som den förordningen lämnat öppen för det subjektiva omdömet, gradera det olika behovet i olika fall måste stöta på de största svårigheter. Än mindre lär det kunna förväntas, att olika nämnder skola följa enhetliga principer vid tillämpningen. Nästan med nödvändighet måste praxis å olika orter förete stötande avvikelser. Dylika oegentligheter, likasom givetvis mycket obehag och besvär för nämnderna själva, torde kunna undvikas, om rätten till avdrag göres under stadgade förutsättningar ovillkorlig, på sätt också fallet är i fråga om de vanliga beviljningsfria avdragen.

Mig förefaller som om kammarrätten anført fullgoda skäl för sin ståndpunkt, och vill jag därför bringa densamma under riksdagens prövning. Jag vill därutöver tillägga, att skall denna skattelindring, som man här vill göra för de av dyrtid nedtryckta lönearbetare och andra mindre löntagare, bliva av verklig betydelse, måste man gå den väg som kammarrätten i denna del föreslagit.

På grund av vad jag sålunda anført hemställes,

att riksdagen ville göra den förändring i Kungl.
Maj:ts förslag, att avdragsrätten göres obligatorisk.

Stockholm den 10 mars 1917.

Axel Lindqvist.